

VIII SARAJEVSKI LIKOVNI SALON ULUKS

UDRUŽENJE
LIKOVNIH
UMJETNIKA
KANTONA SARAJEVO

10.01.-30.01.2020.
Umjetnička galerija BiH

MINISTARSTVO KULTURE I SPORTA
KANTONA SARAJEVO
MINISTRY OF CULTURE AND SPORTS
OF CANTON SARAJEVO

UMJETNIČKA GALERIJA
BOSNE I HERCEGOVINE

IZLAGAČI

Alma Ajanić Gavrić

Izet Alečković

Elma Alić - Šobot

Amer Bakšić

Aleksandar Saša Bukvić

Lejla Čehajić

Sead Čerkez

Boris Čistopoljski

Braco Dimitrijević

Nedim Đikić

Marina Finci

Stijepo Gavrić

Amer Hadžić

Jusuf Hadžifejzović

Amela Hadžimejlić

Boris Hodak

Dževad Hozo

Dženita Huseinović

Savka Krčmar

Danilo Kreso

Marko Kusmuk

Milijana Lagumdžija

Edin Lepir

Adis Lukač

Hamzalija Muhić

Admir Mujkić

Borko Močević

Mehmed Muratović

Dževdet Nikočević

Edin Numankadić

Emir Osmić

Džejlana Pašić

Senad Pepić

Enes Sivac

Aljo Smailagić

Samir Sućeska

Darko Šobot

Mladen Štrbac

Mladen Talanga

Halil Tikveša

Složenost stilskih sinteza, različitih likovnih poetika, kao prepoznatljiva odrednica izložbenih aktivnosti **Sarajevskog salona**, svjedočanstvo su kontinuiteta, vitalnosti i pluraliteta bosanskohercegovačke likovne scene, čiji značaj nadilazi regionalni kontekst. Ideja o ponovnom pokretanju projekta kolektivne izložbene aktivnosti pod nazivom **Sarajevski likovni salon** iz 2011. rezultirala je revitalizacijom koncepta sumarnog prezentiranja aktualnih dešavanja u sferi likovnih umjetnosti, koji svoje začetke ima u šezdesetim godinama dvadesetog stoljeća. Značaj ovakvih nastojanja treba promatrati i kroz diskurs aktualnog stanja bosanskohercegovačke društvene realnosti, obilježene procesima marginalizacije kulture, koja se ne prepoznaje kao pokretač i pokazatelj stupnja razvoja jednog društva već kao potpuno inferiorno i političkim elitama nezanimljivo područje. Tim prije realiziranje ovakvog projekta predstavlja izuzetan poduhvat jer ukazuje na želju da se kultura afirmira kao temeljna vrijednost unutar jedne zajednice. Koncept izložbe **Osmog sarajevskog salona**, utemeljen na principu otvorenosti, heterogenosti umjetničkih praksi, tematskih okvira i stilskih odrednica, prezentira individualne pristupe vizualnoj umjetnosti, kroz postavku koja obuhvata radove autora različitih generacija, s ciljem stvaranja cjelovitog uvida u recentna kretanja na bosanskohercegovačkoj likovnoj sceni. Takav pristup predstavlja refleksiju suštinske odrednice umjetnosti kao područja slobode, koje otvara mogućnosti drugačijih percepcija, interpretacija i pogleda na svijet. Raznolikost koja se ogleda u odabirima tehnika, materijala, medija i likovnih poetika, kao odraz originalnih umjetničkih izričaja, projekcija je slojevitosti, višeznačnosti i divergentnosti savremene bosanskohercegovačke likovne umjetnosti. Te različitosti se kreću u širokom registru od klasične skulpturalne forme, slike, grafike ka savremenim tendencijama novih umjetničkih praksi. Prezentirane individualne kreativne geste u sinergiji pluraliteta stilskih, estetskih i oblikovnih vrijednosti predstavljaju relevantan presjek složenosti aktualnih dešavanja na bosanskohercegovačkoj likovnoj sceni. U pojedinim segmentima ovako koncipirana postavka može se interpretirati kao dijalog i interakcija između različitih umjetničkih senzibiliteta i poetika.

Renomirani autor Slobodan Braco Dimitrijević čiji radovi u kontekstu postobjektne umjetnosti propituju značenje umjetničkog djela, kroz proces dematerijalizacije i koncept posthistorije, predstavljen je instalacijom *Umjetnici dolaze*.

Kroz medij instalacije Dimitrijević sučeljava tri kategorije vrijednosti: element preuzet metodom apropijacije iz sfere umjetnosti, najčešće priznato umjetničko djelo iz renomiranih muzeja i galerija, svakodnevni predmet upotrebne vrijednosti i element iz prirode. Poništavajući historijsku hijerarhiju vrijednosti u korist harmonije cjeline, autor oblikuje nove kontekste u kojima je svaki od elemenata jednako vrijedan. U svojoj različitosti oni se međusobno prožimaju i reflektiraju jedan u drugom. Stvarajući nove diskurse i značenja povezivanjem različitih elemenata, autor nastoji navesti promatrača na promišljanje o značenju umjetnosti i oblicima njene percepcije kroz pluralistički koncept posthistorije koja relativizira jednodimenzionalni pogled na svijet.

Društvo spektakla koje daje prednost oznaci nad označenim o kojem govori Guy Debord, konzumerizam koji u konačnici rezultira stvaranjem lažnih potreba i pretvaranjem svega u robu obilježja su aktualnog trenutka. U tom kontekstu treba razumijevati transgresivni kontekst umjetničkog djelovanja Jusufa Hadžifejzovića. Koncepti *Depografije*, *Muzeja odbačenih stvari* i *Prodavnice praznine* rezultat su otvaranja umjetničkog diskursa filozofskom pristupu kroz proces raskida s tradicionalnim oblicima percepcije umjetničkog djela, izlaženja iz zadanih okvira kroz upotrebu neumjetničkih materijala, objekata i postupaka. Transponiranjem ambalaže potrošenih proizvoda, kao simbola konzumerizama, u format umjetničkog djela na originalan način se razotkriva apsurd društva u kojem forma postaje bitnija od sadržaja. Praznina koju autor akcentira u svojim radovima, kao simbol aktualne društvene realnosti, postaje osnovni sadržaj i bit odbačenih predmeta integriranih u autentično umjetničko djelo.

Među autorima koji su obilježili i oblikovali razvojne tokove bosanskohercegovačke umjetnosti značajno mjesto zauzima Edin Numankadić. Slikarski izričaj oslobođen predmetnog i predstavljačkog u svojim stilskim odrednicama kreće se u okvirima slikarstva obojenog polja i analitičkog slikarstva. U opusu autora, kao svojevrsna linija kontinuiteta, pristuno je propitivanje područja likovnog jezika i njegovih izražajnih mogućnosti. Iskorak u područje postobjektne umjetnosti i novih umjetničkih praksi manifestira se kroz medij instalacije i integriranje slučajno pronađenih odbačenih predmeta u kontekst umjetničkog djela. U tom istraživačkom procesu prolaska kroz različite etape obilježene transformacijama u tehničkom i formalnom kontekstu nastaje i ciklus **Slike/Zapisi**, kao rezultat propitivanja poveznica između pisane riječi kao grafičkog znaka i likovnog jezika. Početna ideja za nastanak ovog ciklusa sadržana je u četverodijelnom poliptihu iz 1996. monohromne tamnosive slikane površine s kredom ispisanim riječima *Jučer, danas, sutra, nikad*, čije značenje se može interpretirati u kontekstu refleksije proživljenog ratnog iskustva. Radovi iz ciklusa **Slike /Zapisi** predstavljaju nastavak promišljanja ideje integriranja pisma u strukturu likovnog jezika sintezom slikarskog postupka i pisanja u sinergiji slike i pisane riječi kao poruke.

Istraživanje problema likovnosti u opusu Izeta Alečkovića fokusirano je na konstantnu dihotomiju oblika i boje, plošnog i trodimenzionalnog, tonskog i kolorističkog pristupa. Dramatika ljudske egzistencije, konstantno prisustvo smrti, figurativni sadržaji kao dominantan motiv, subjektivna interpretacija, lično iskustvo kao polazište za oblikovanje umjetničkog djela determinirali su slikarsku poetiku autora. Značajan segment Alečkovićevo stvaralaštva predstavljaju crteži čiji je tematski okvir vezan za ratna stratišta. Kontrastni odnos neutralne praznine bijele pozadine akcentira dramatičnost glavnog motiva oblikovanog crnim i sivim tonalitetima. Glavni motiv, disolucija ljudskog tijela u njegovoj prolaznosti i fragilnosti, predstavljena kroz anatomske fragmentiranost, doživljava se kao *memento mori*, ali i razotkrivanje deformacije i bolesnog stanja duha koji za sobom ostavlja trag destrukcije. Taj tematski okvir obuhvata i ciklus *Tomašica* prezentiran na izložbi. Uvođenjem boje kroz kontrast smeđih i plavih tonaliteta oživljavaju se oblikovne i crtačke vrijednosti kompozicije. Dok monohromne vrijednosti i toni pristup dominiraju u grafičkom i crtačkom dijelu opusa, hromatska vrijednost boje, naglašena kontrastiranjem pastoznih i lazurnih nanosa, karakterizira slikarske radove. Originalni slikarski izričaj rađa

se kroz prožimanje dvaju svjetova vidljivog i nevidljivog, figurativnih sadržaja koji se postupno prevode u područje apstarkcije. Pored samog intenziteta kolorističkih vrijednosti, upotrebe impasta, ekspresivnu snagu Alečkovićevo slikarstva definira i eruptivna moć njegovih snažnih, brzih poteza kista. Izražajnost likovnog jezika vrlo vješto se povezuje s kompleksnim ikonografskim sadržajima.

Marko Kusmuk, slikar srednje generacije, predstavio se radovima iz ciklusa „Surditas“- Cirkus za koji je dobio prvu nagradu žirija na prestižnom međunarodnom festivalu u Veneciji "Lands - Art Prize 2019". Slikarski pristup obilježen je lazurnim akvarelskim pristupom oblikovanja figuralnih sadržaja s akcentom na portretu. Jasno definirana forma i snažna psihološka karakterizacija likova oblikovani su u reduciranom kolorističkom registru s dominantim monohromijama sivih i zemljanih tonova, obogaćenih decentim akcentima intenzivnijih hromatskih vrijednosti crvenih i purpurnih tonaliteta.

Skulpture Lejle Čehajić iz ciklusa **Kopači** oblikovane prepoznatljivom poetikom koja na jedinstven način spaja humoristično i tragično, kroz kontekst socijalne kritike i društveno angažirane umjetnosti, prezentiraju realnu sliku života koji se odvija na rubu egzistencije. Suočavajući nas s prizorima koji su postali dio naše svakodnevnice, autorica razotkriva suštinski problem savremenog društva desenzibiliziranog na egzistencijalnu ugroženost drugog. Kao kritički osvrt na opće stanje duha koje determinira rezigniranost i nedostatak empatije skulpture u umjanjenom formatu na sugestivan način ilustriraju svakodnevnu borbu za preživljavanjem što ih čini grotesknim, ali i potresnim vizualnim iskustvima.

Radovi *Puna dobrina, sita glupost, mirna savjest* i *Obavezan smjer* Nedima Đikića kroz kritički diskurs ukazuju na aktualnu problematiku društveno-političke realnosti. Povezujući antropomorfne i zoomorfne motive u formi portreta, na tragu orvelijanskih vizionarskih deskripcija, autor razotkriva svu devijantnost i patologiju savremenog društvenog konteksta. Riječi G. Orwela koje na metaforičan i sugestivan način opisuju transformaciju ljudskog bića, kao odraz bolesne pohlepe i težnje za dominacijom, na jedinstven način su materijalizirane jezikom likovne umjetnosti u trodimenzionalni oblik, kroz sintezu dvostruke kodiranosti antropomorfne i animalne. Skulptura *Obavezan smjer* ljudsku egzistenciju u njenoj fragilnosti interpretira kao unutarnju borbu, duhovni rast, ali i prolaznost, kretanje ka smrti kao konačnom odredištu.

Dva načina skulpturalne interpretacije portreta bosanske kraljice Stijepe Gavrića u svojoj klasičnoj idealiziranoj formi demonstriraju autorovu virtuoznost u tehnici obrade kamena i materijalizaciji, koja se ogleda u sugestivnoj modelaciji oblika i transparentnosti draperije. Manirom velikih majstora skulpture koji su se posvetili problematici oblikovanja figure prekrivene draperijom, autor uspijeva tvrdoću mermernog bloka transformirati u meke forme tankog vela koji prekriva lice bosanske kraljice. Pristup oblikovanju skulpture baziran je na dijaloškoj formi dvojnog portreta u interakciji. Ono što konceptuano povezuje oba portreta je tematski okvir, stilaska ujednačenost, naglašavanje ne samo autoritarne vladarske moći već duhovne snage, duboke misaonosti i unutrašnjeg mira, utkanog u karakter portretiranih ličnosti.

Skulptura Elme Alić *She's lost control* predstavlja nastavak istraživanja autorice u području forme ženskog tijela, interpretiranog kroz motiv lutke, koji je naglašen odnosima proporcija i sintezom trodimenzionalnog oblika i boje. Recentni rad reduciranih kolorističkih vrijednosti koje se svode na dominaciju ahromatskih odnosa, oblikovan je integriranjem linearnih akcenata i teksta u skulpturalnu formu.

U svojoj sažetoj modernističkoj formi skulpture Edina Lepira **Akt 1** i **Akt 2** predstavljaju refleksiju Brankuzijevijeh i Arpovih biomorfnih organskih oblika, nastalih kroz proces reduciranja ljudskog tijela i oslobađanja od strogih akademskih normi. Jasan i jednostavan koncept lišen narativnosti fokusiran je na istraživanje odnosa oblika, volumena i mase. Skulpturalna forma u sebi sadrži aluziju i svojim nazivom sugerira na figuralni sadržaj, ali se istovremeno apstrahiranjem oblika udaljava od predstavljačkog karaktera i klasičnog mimetičkog pristupa.

Grafički izričaj Amera Hadžića u kojem prepoznajemo referiranje na autore, koji su svojim kreativnim potencijalom dali veliki doprinos afirmiranju bosanskohercegovačke škole grafike, Emira Dragulja i Halila Tikvešu, obilježen je analitičkim pristupom, minucioznom filigranskom izvedbom kao odraz predanosti grafičkoj tehnici i njenim izražajnim mogućnostima. Originalan način reinterpretacije bosanskohercegovačkog graditeljskog naslijeđa kao tematski okvir prepoznatljiv je segment autorovog opusa. Ciklus **Metamorfoze kuće**, prezentiran na izložbi **Sedmog sarajevskog salona**, definiran je motivom bosanske kuće, njenih estetskih, prostorno-oblikovnih i ambijentalnih vrijednosti koje dobivaju univerzalno značenje. Čisti geometrijski oblici, doksatne forme, kontrastna igra svjetla i tame, antropomorfni modul, kao suštinske odrednice poetike prostora bosanske kuće, vješto su transponirani u medij grafičke umjetnosti. Grafički list kojim se autor predstavlja na izložbi **Osmog sarajevskog salona** u kontekstu problemskog okvira vizuelne opservacije i reinterpretacije arhitektonske forme predstavlja nastavak istraživanja iz prethodnog ciklusa. Odabirom krupnog plana, koji akcentira materijalizaciju reljefne teksture starog kamenog zida potkupolne građevine, te upotrebom naglašenih kontrasta svjetla i sjene oblikovana je specifična intimistička atmosfera noćna.

Iz područja tradicionalnog grafičkog medija Dževad Hozo ulazi u područje multimedijalne umjetnosti s radom *Poetika prostora* integirajući pokretnu sliku, tekst, zvuk, fotografiju, crtež i boju u sazvučju prirodnog i artifičnog. Postmodernistička reinterpretacija prošlosti s referencama na tradicionalne oblike stećaka prisutna je u formi hercegovačkog kamena i stjenovitih pejzaža, koje autor u fragmentiranim oblicima, uz kreativnu upotrebu fenomena paradolijskih slika, transformira u antropomorfne i zomorfne oblike i na taj način im učitava nova značenja. Na simboličkoj razini motivi ptice, zmajeva, ljudske figure, koje autor digitalnom doradom akcentira kolorističkim vrijednostima i konturnim linijama, predstavljaju poveznicu s ornamentalnom plastikom na bosanskohercegovačkim srednjovjekovnim nadgrobni spomenicima. U konačnici figurativni i narativni sadržaji se sažimaju na čiste geometrijske oblike u suženom registru ahromatskih tonova. Neovisno o odбору medija za prenošenje poruke, grafičkog znaka ili digitalno obrađene informacije, umjetnost Dževada Hoze je sublimacija slojevitosti bosanskohercegovačkog kulturno-historijskog naslijeđa i duhovnosti.

Videorad *Solilokvij* Amera Bakšića problematizira proces promišljanja i nastanka umjetničkog djela kao svojevrsan oblik unutrašnjeg monologa. Višestruko prisustvo umjetnika kao statične siluete i dinamične figure, povezano je u harmoničnu cjelinu kroz procesualnost kreativnog čina s reduciranim odnosom radikalnog kontrasta crnog i bijelog.

Kontinuitet kolektivnih izložbi **Sarajevskog salona** potvrđuje da i u perifernim sredinama postoji kreativni potencijal i umjetnička produkcija složenih stilskih sinteza čiji značaj se može promatrati u širem kontekstu.

U eri praznine naklonjenoj dominaciji neukusa, kroz ovakve oblike kulturnih manifestacija, neobično je važno insistirati na afirmaciji istinskih vrijednosti, edukaciji, razvijanju kritičkog promišljanja i prezentaciji umjetnosti kao najvišeg dometa ljudskog duha, jer otvara mnoštvo različitih svjetova i daje dublji smisao našoj egzistenciji.

Lejla Bušatlić, magistar historije umjetnosti

Moć što izvire iz individualnosti

Odavno se čini da slikarstvo izlazi iz okvira umjetnosti i ulazi u sveru mentalne manipulacije. Naravno, slikarstvo nije izgubilo svoju moć. Ali ta moć u savremenom će, gdje dominiraju isprazna spektakularnost, jeftini senzacionalizam i jalovi voajerizam, neminovno poprimiti radikalno drugačiju svrhovitost. A nije oduvijek bilo tako!

Slikarstvo je nerijetko bivalo osnovnim generatorom za educiranje i informisanje masa, osobito u uslovima nekadašnje masovne nepismenosti. Uloga slikarstva vremenom se, međutim, počela mijenjati, da bi njegovo sistemsko i osviješteno problematiziranje odnosno propitivanje od strane samih slikara bilo začeto tokom epohe modernizma. Potencijalna moć slikarstva tokom posljednjih će se stotinjak godina prije svega ogledati u njegovoj individualnosti, neponovljivosti, kao i neposrednosti kojom slikarev kist, špahtla ili nešto treće pristupaju površini slike u nastajanju.

Posmatrajući slike na ovogodisnjem Sarajevskom salonu nameće nam se misao o mogućnostima slikarstva danas. Drevni likovni medij, već u podosta navrata naizmjenično proglašavan mrtvim i iznova oživljenim, u današnje vrijeme, paradoksalno, svoje kreativne potencijale u znatnoj mjeri crpi iz mita o vlastitoj "potrošenosti", a pristup slikarstvu većine ovih autora, primjer je upravo takve medijske osviještenosti. Posmatrač bi u ovim slikama odmah mogao (i morao) detektirati određenu srodnost s nekim inačicama organske apstrakcije poput tašizma, apstraktnog ekspresionizma ili gestualnog slikarstva, ali u uslovima drastično izmijenjenih okolnosti u odnosu na one otprije nešto više od pola stoljeća – a posebno mlađji umjetnici su ih bez dileme dobro apsolvirali. Svaki pažljiviji posmatrač ovih slika naprosto je prinuđen prevazići sve povijesnoumjetničke reference i nesputano se prepustiti moći što izvire iz njihove individualnosti, neponovljivosti te neposrednosti autorskog dodira. Izvrsnost poput rafiniranog osjećaja za slikarske geste, slojevitost namaza ili pak kolorističke međuodnose, u slikarstvu ovih sarajevskih umjetnika, istovremeno označava uzrok i posljedicu, sredstvo i cilj, proces i završni rezultat, manifestaciju neke ideje.

Riječ je, dakle, o umjetnicima sa naglašenim osjećajem za višestruke pristupe slikarstvu i slikarskom procesu, koji ustaljene modernističke dileme – poput one figuracija ili apstrakcija – nadasve uvjerljivo apsolviraju te ih čini irelevantnima, istodobno odolijevajući zavodljivoj zovu postmodernističke frivolnosti. Bilo bi banalno i površno konstatovati kako ovi umjetnici, nastoje spojiti ponajbolje aspekte modernizma i postmodernizma. Ali, možda bi se, dak, moglo zaključiti kako njihovo slikarstvo nastoji se izdici nad modernističkom krutosti te na određeni način uvesti postmodernističku razvodnjenost. Upravo na tom tragu ova mi se slikarska nastojanja čine stimulativnim, a samim time i izrazito aktuelnim.

Salko Zuko

Tmasti tonovi salona

Kao da se nevolja što *trese* stanovnike ove zemlje samo slila na platna i skulpture naših umjetnika.

Tamni, tmasti tonovi u prepoznatljivim slikarskim pismenima našeg klasika Ede Numankadića reprezentativna su vrsta artistskog *zaslona* koji vrvi autorskim asocijacijama na predapokalipsis koji živimo, krajnje beznadežno, krajnje neobećavajuće, a neki radovi na ovogodišnjem Salonu su odsjaj čiste apokalipse.

Kopači iz kontejnera iznimno talentirane i jednako permanentno angažirane skulptorke Lejle Čehajić umjetnički artikuliraju vrijeme našeg sirotinjstva na samom rubu gladi.

Skulptor, pak, Stjepo Gavrić, utjehu traži u inspiraciji dvjema *Kraljicama*, u povjesnosti našoj koja je bila i slavnija i zasigurno humanija od doba našega (pre)življavanja.

Za ovogodišnji Salon nije se samo organizacijski do kraja angažirao Izet Alečković. Njegove slike i crteži donose raspolučenost današnjega svijeta i rastrzanost življenja, dok moćno rasute oblike pozicionira u nedodijeljene bjeline i u besperspektivnost suvremenosti.

Vrijedi istaći virtuoze i crtačke i slikarske strane angažmana pretalentiranog Marka Kusmuka.

Borko Močević dolazi na ovaj Salon s istinskim iznenađenjem, s prozirnim tkanicama, koje u finom skladu kriju neka tajnovita, opet ne pretjerano optimistična, ali zasigurno poetična isijanja.

Darko Šobot nastavlja svoja skulpturalna traganja, a gotovo arkadijskim tonovima slikan prizor Hamzaliye Muhića otkriva čudesnu skritost slikarevih unutarnjih vibracija i snova koji tendenciozno poništavaju surovost današnjice. Slika koju bih volio gledati do kraja života!

Kod mladog se Osmića ogleda magijsko umjesto bilo kakve rutine u slikarskoj zaigranosti i totalnoj raspjevanosti boja i oblika.

Zanimljivost artistskih žudnji i postupaka Edina Lepira, kao i Nedima Đikića uvodi nas u potpuno nove i autentične sferalije našeg recentnog umjetničkog realiteta.

Radovi Savke Krčmar produbljuju i potvrđuju našu respektivnost prema njenoj likovnoj magmi.

Prisustvo slikarske mašte i virtuoze Dževdeta Nikočevića u finoj *largo* orkestraciji boje doprinosi raznovrsnosti tema i motivske zapučenosti...

Veoma me raduje prisustvo na ovom Salonu crnogorskog Bosanca, odnosno bosanskog Crnogorca, Alja Smailagića, čija rapsodično crvena simfonija govori da ne samo iskustvo godišta već prije svega pokriće u tvoračkim snovima i sjajna učitost ovog budvanskog majstora kičice imaju stvaralački in continuo!

Reljef Adisa Lukača donosi opet zagasitost znakovitoga odnosa prema stvarnosti čijim smo dionicima.

Znatno bolje koncipiran je ovogodišnji Salon od prošlogodišnjeg. Promjena ambijenta i odlazak u prostore Umjetničke galerije Bosne i Hercegovine dodaje toržestvenost ovoj izložbi.

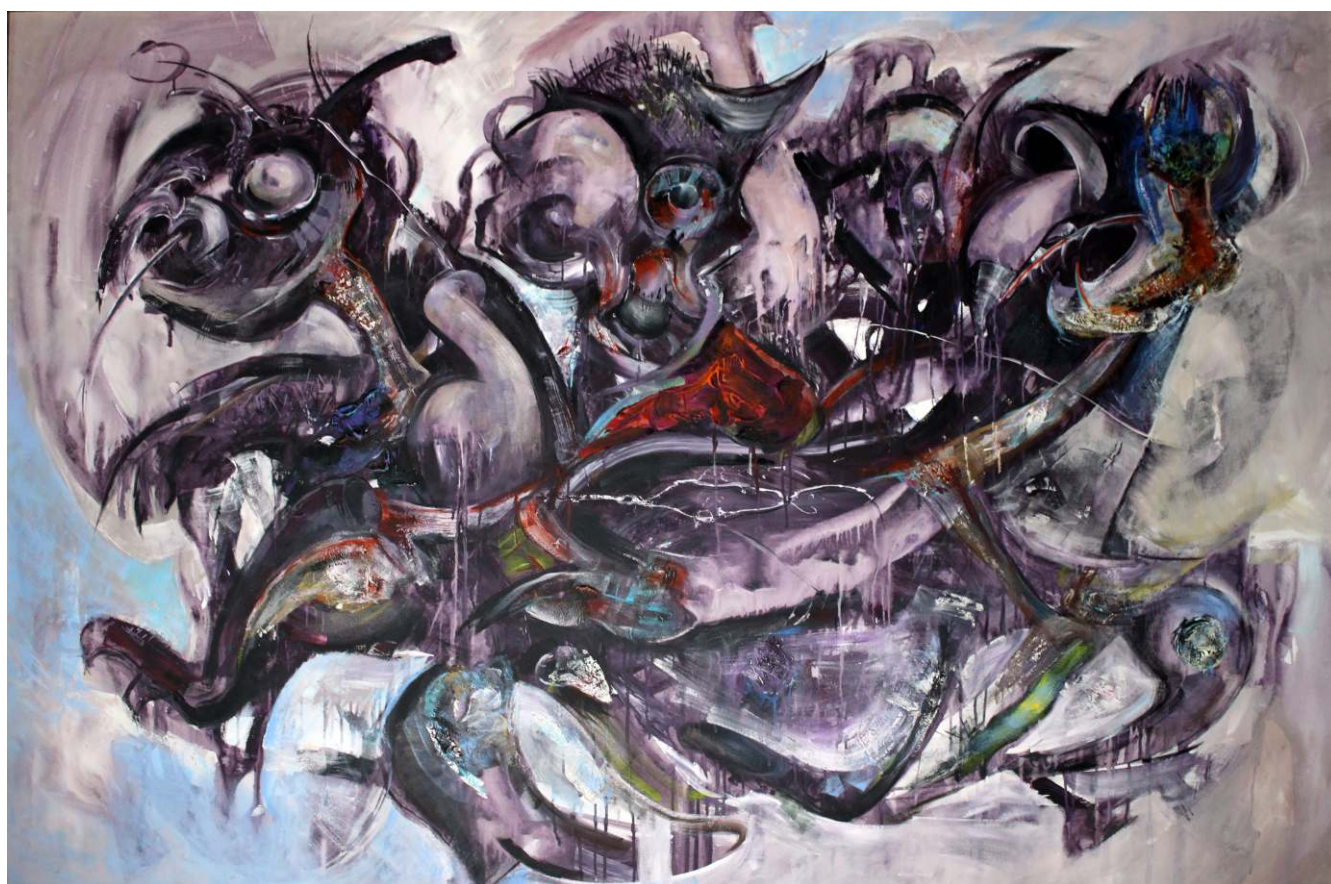
Salon kao da se na neki način reinkarnira, kao da prisustvujemo krajnje angažiranoj gestualici umjetnika, koji su gotovo svi odreda reagirali na besperspektivnost i sumnjivu, apokalipsom opervazenu budućnost ovih naših nesretnih krajeva i prostora.

Salon proizišao iz unutarnje svjesnosti i detekcije društvenog trenutka na artistski način.

Gradimir Gojer

Alma Ajanić Gavrić

Izet Alečković TOMAŠICA

Elma Alić - Šobot SHE LOST CONTROL

Amer Bakšić SOLILOKVIJ

Aleksandar Saša Bukvić

Lejla Ćehajić KOPAČI

Sead Čerkez FLORA U RUŠEVINAMA

Boris Čistopoljski

Braco Dimitrijević UMJETNICI DOLAZE
fotografija i rad u vlasništvu Umjetničke galerije Bosne i Hercegovine

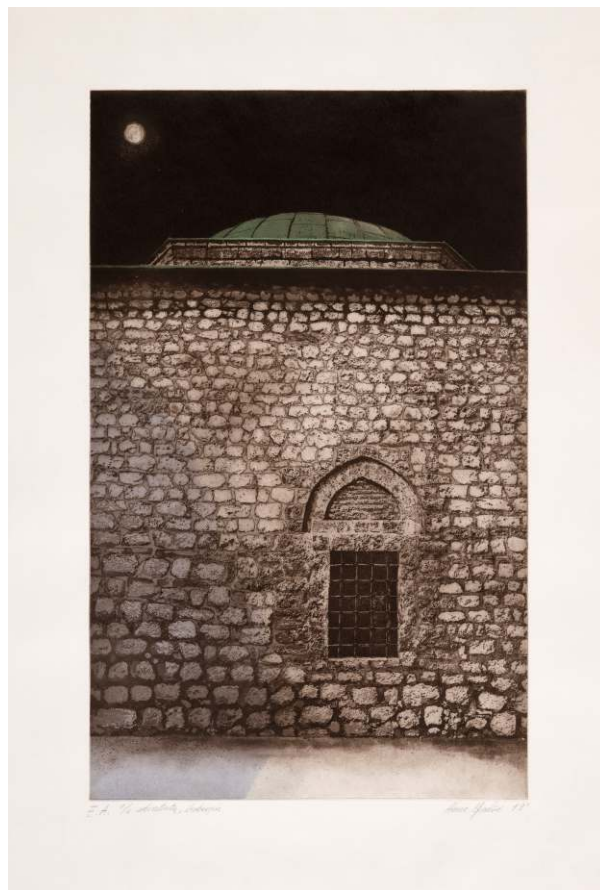
Nedim Đikić OBAVEZAN SMJER

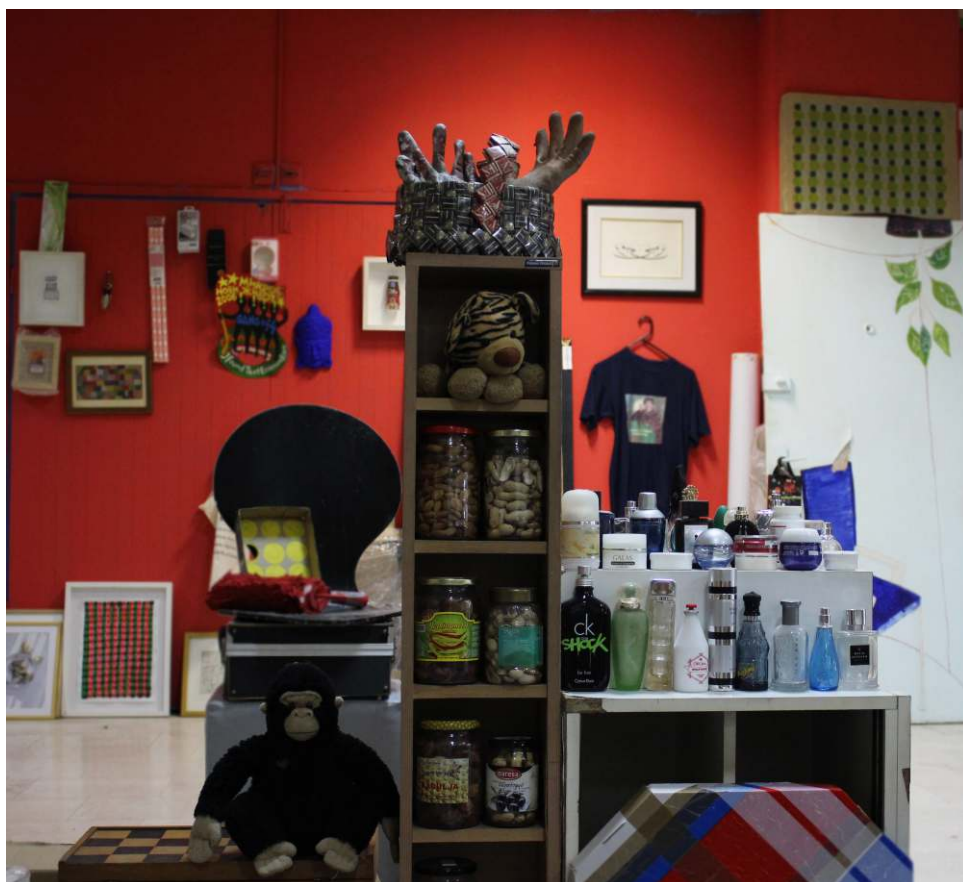
Marina Finci LEDENI SVIJET - PRAHISTORIJSKO PISMO ALTAMIRA

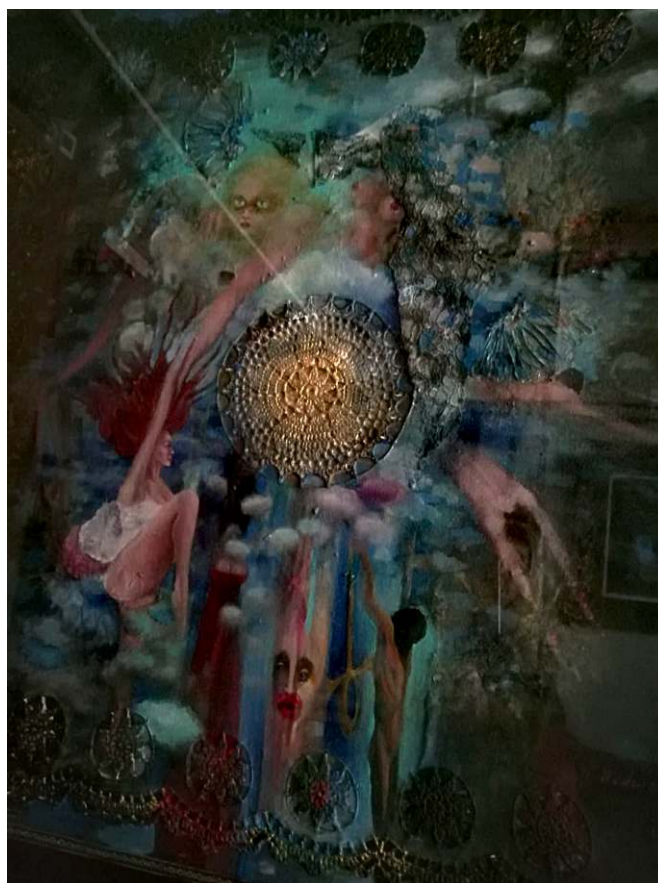
Stijepo Gavrić KRALJICA KATARINA

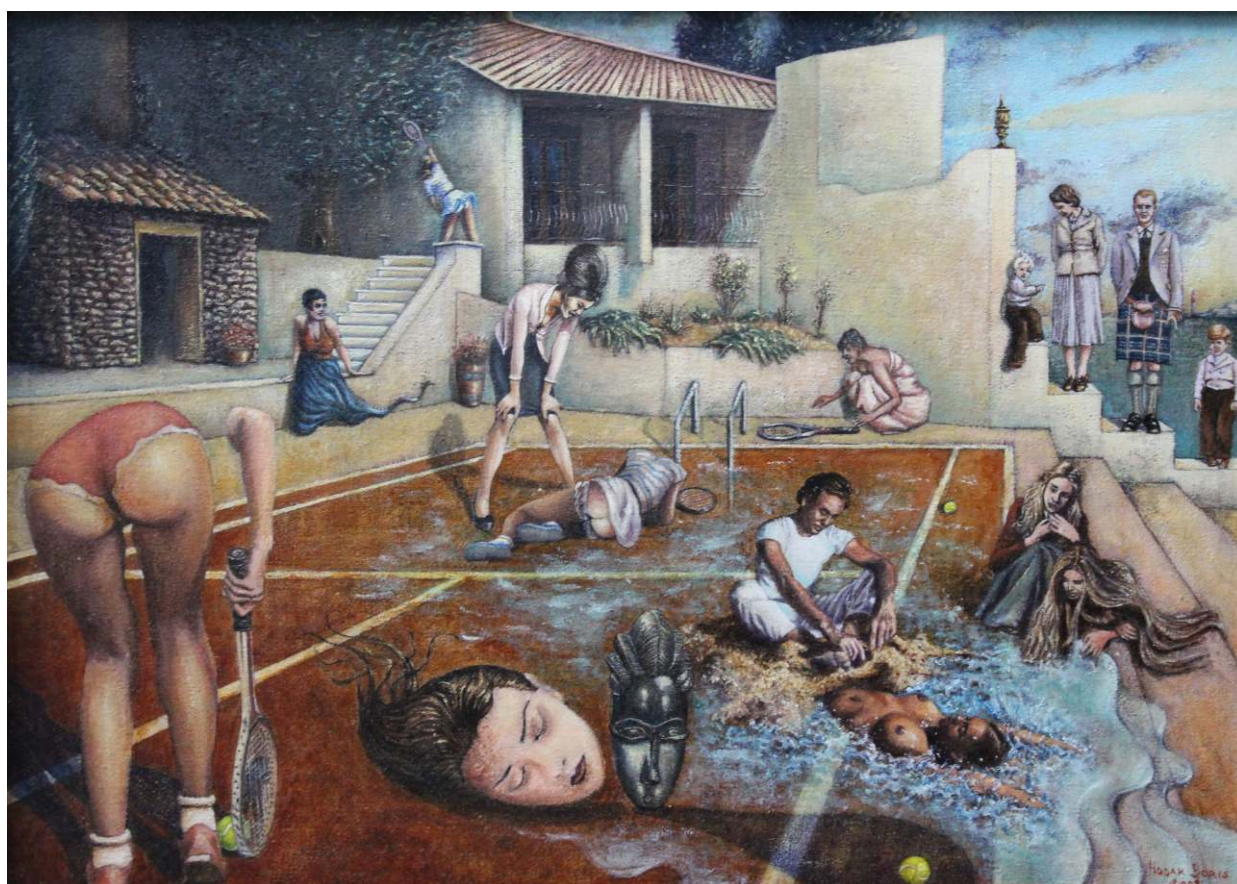
Amer Hadžić

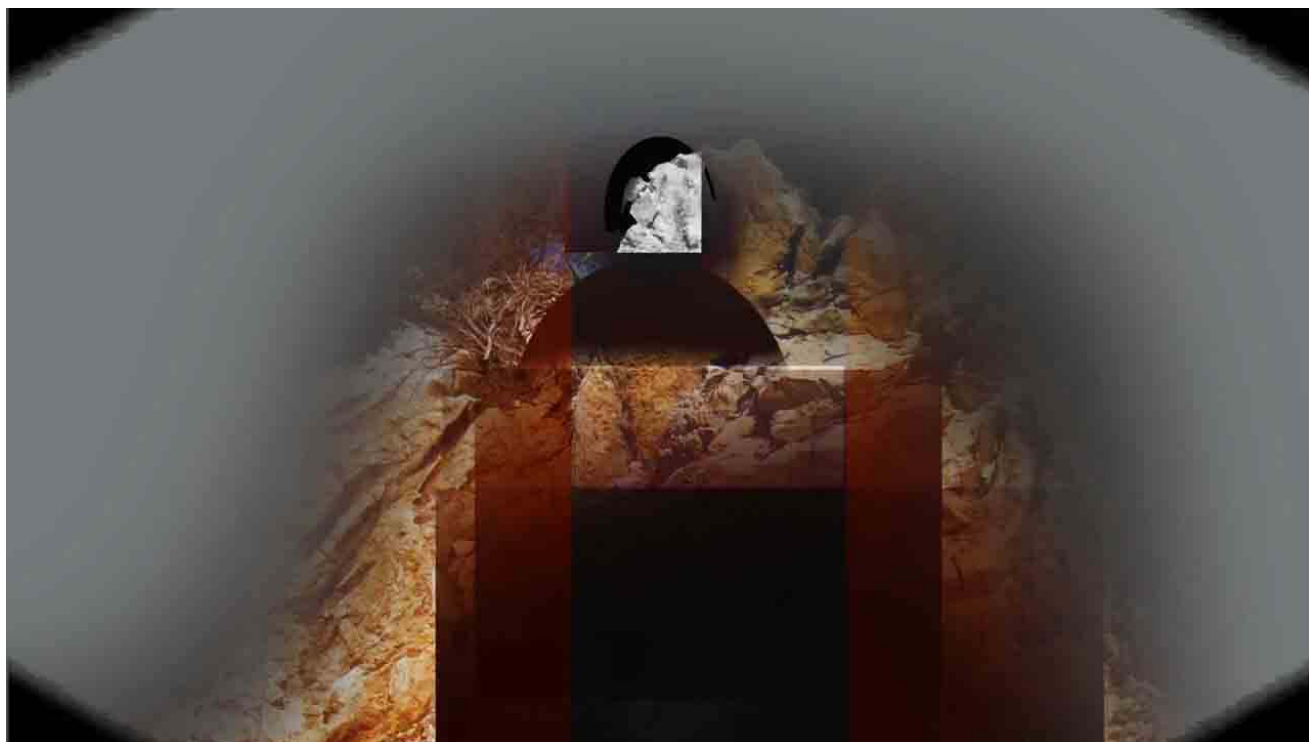
Jusuf Hadžifejzović PRODAVNICA PRAZNINE

Amela Hadžimejlić MILJE

Boris Hodak TENNIS OBSESSION

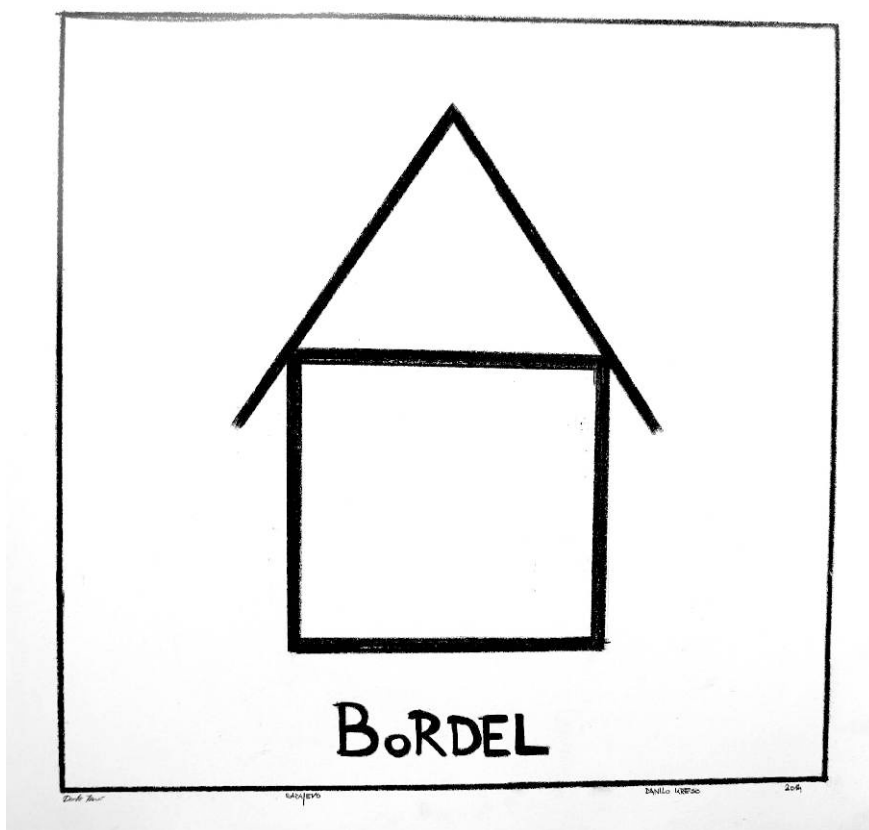
Dževad Hozo POETIKA KAMENA

Dženita Husejnović DEATH

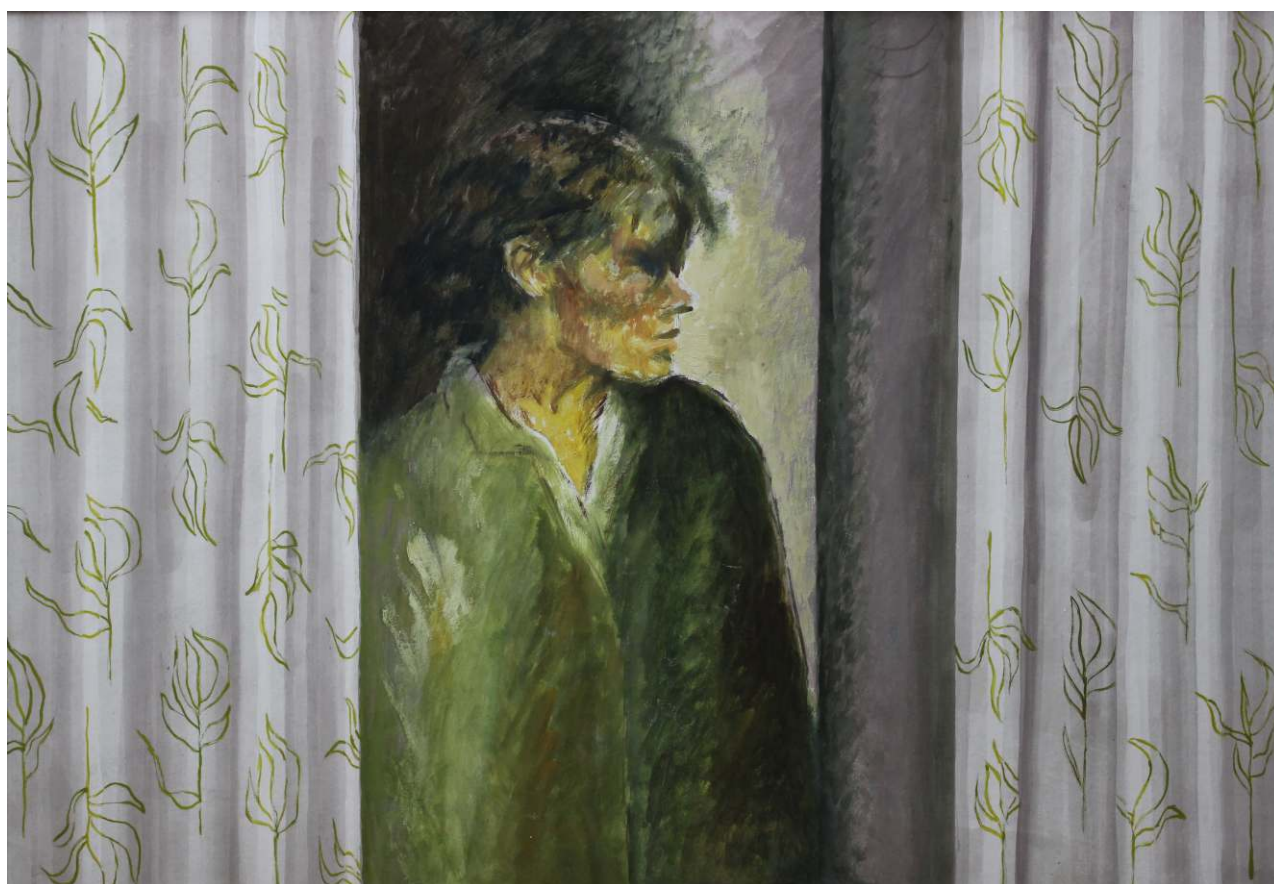
Savka Krčmar NEKA BUDE SVJETLOST

Danilo Kreso PORN INC

Marko Kusmuk

Milijana Lagumdžija

Edin Lepir

Adis Lukač

Hamzalija Muhić

Admir Mujkić ZEMLJA U IZGNANSTVU

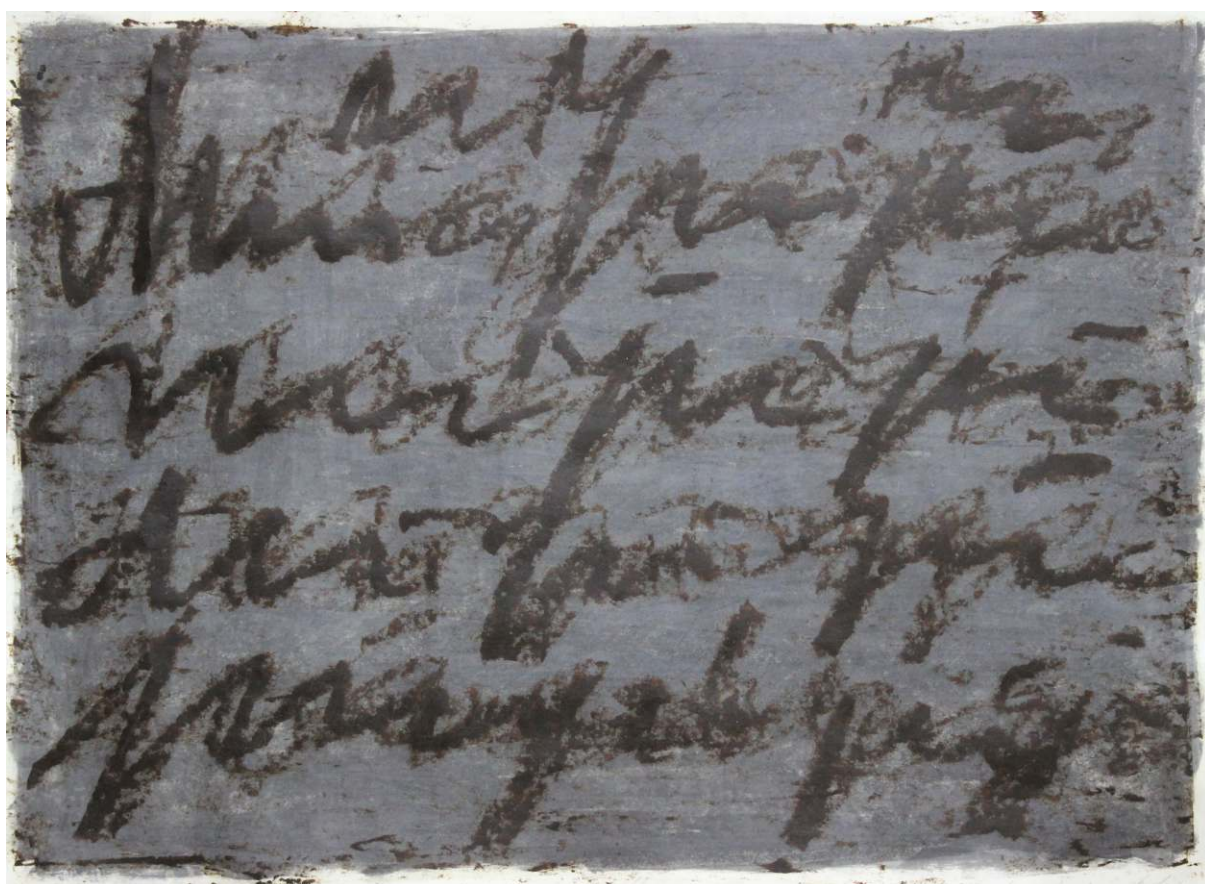
Borko Močević

Mehmed Muratović SJEĆANJE

Dževdet Nikočević

Edin Numankadić ZAPISI

Emir Osmić STARE IGRAČKE

Džejlana Pašić

Senad Pepić

Enes Sivac

Aljo Smailagić RAPSODIJA U CRVENOM 1

Samir Sućeska STRUJANJE

Darko Šobot

Mladen Štrbac

Mladen Talanga RAT

Halil Tikveša ODISEJ I KALIPSO

IMPRESUM

Izdavač: UDRUŽENJE LIKOVNIH UMJETNIKA KANTONA SARAJEVO

Za izdavača: Izet Alečković

Tekst: Lejla Bušatlić, magistar historije umjetnosti, Salko Zuko, Gradimir Gojer

Fotografija: Autori, Safet Begić

Tehnička priprema: Emir Osmić

Studio: UrbanGRAF

Dizajn: Boris Hodak, Emir Osmić

Likovna postavka izložbe: Hamzalija Muhić

Tehnička postavka izložbe: Umjetnička galerija Bosne i Hercegovine

In Memoriam Muhamed Ćeif 1960 - 2019.

Izložbu podržali:

MINISTARSTVO KULTURE I SPORTA
KANTONA SARAJEVO
MINISTRY OF CULTURE AND SPORTS
OF CANTON SARAJEVO

UMJETNIČKA GALERIJA
BOSNE I HERCEGOVINE

